

øves i Aaret 1912—13, at her kunde der blive Tale om en Domstolsafgørelse. Men endelig siges der i det af den tidligere Indenrigsminister Hr. Jensen-Sønderup udstedte Cirkulære af 1913: Det maa antages, at Skatterestancer for et Tidsrum, der ligger to Aar forud for den kommunale Valglistes Affattelse, ikke kan udelukke vedkommende Restant fra Optagelse paa Listen.

Det er nøjagtig det samme, jeg har sagt, at Skatterestancer, der ligger to Aar forud for Valgets Foretagelse, efter den kommunale Valglov af 1908 ikke kan komme i Betragtning. Jeg har, fordi Loven af 1908 er blevet ændret ved Loven af 1924, der indskrænker baade Tidsrummet for Ophold og Tidsrummet for Skatteerlæggelse, maattet sige, at hvad der ligger forud for det i Loven af 1924 angivne Tidsrum, kan ikke komme i Betragtning. Juli Kvartal 1910 i Forhold til Valglisten for 1912—13 ligger indenfor de to Aar, og desuagtet udtaler den tidligere Indenrigsminister Jensen-Sønderup, at det kan dog være Tvivl underkastet, hvorvidt man kan udelukke en Restant for Juli Kvartal, det er et Spørgsmaal, der henhører under Domstolens Afgørelse.

Mere positivt siger den tidligere Indenrigsminister Jensen-Sønderup i et Cirkulære af 21. Januar 1913: „Den, der paa det Tidspunkt, da den endelige Berigtigelse af de kommunale Valgliste finder Sted, staar til Restance med noget til Inddrivelse forfaldende direkte Skattebidrag til Kommunen, som ikke er ældre end to Aar, er udelukket fra Deltagelse i kommunale Valg i det Aar, for hvilket Listen er gældende, selv om der ikke, naar Valget afholdes, paahviler den paagældende nogen Skatterestance, medens derimod den, der en Gang er optaget paa Aarets Valgliste, ikke fortaber sin Valgret, fordi han paa Valgets Tidspunkt er kommet i Restance med Skat.“ Altsaa paa ny fastslaar den tidligere Indenrigsminister Jensen-Sønderup positivt, at Skatterestancer, der ligger to Aar forud for Valgets Foretagelse, kan ikke komme i Betragtning; det er nøjagtigt den samme Opfattelse, jeg har gjort gældende. Det er altsaa klart afgjort ved dette Cirkulære, som tidligere Indenrigsminister Jensen-Sønderup udstedte i 1913 overfor Forstaaelsen af Loven af 1908, at Restancer for Tidsrum, der ligger forud for det Tidsrum, der udtrykkelig er anført i Valgloven, ikke udelukker fra Valgret.

Men det er ikke blot tidligere Indenrigsminister Jensen-Sønderup, der har pointeret dette. Den senere Indenrigsminister Kragh — det ærede Medlem, som nu var Ordfører for Forslagsstillerne — har i et Cirkulære af

14. Januar 1922 fastslaaet det samme. Cirkulæret af 14. Januar 1922, undertegnet i Indenrigsministeriet med Hr. Kraghs Navn, er udstedt til Amtmændene i de sønderjydske Landsdele og angaar Valgret og Valgbarhed ved de kommunale Valg i Landsdelene i Marts 1922. Det hedder i dette Cirkulære: „Særlig med Hensyn til Skattebetingelsen bemærkes, at det ligesom i det øvrige Kongerige udkræves, at den paagældende ved Valgets Foretagelse er Skatteyder til Kommunen; han maa altsaa være optaget paa den nugældende kommunale Skatte-liste. Med Hensyn til den Tid, i hvilken han siden 1. April 1920 har haft Bopæl i Kommunen (altsaa mindst i Tiden fra 28. September 1920 til nu), gælder det — ligeledes i Lighed med de i det øvrige Kongerige gældende Regler —, at han i dette Tidsrum skal have svaret sin til Inddrivelse ved Udpantning forfaldne Skat til Kommunen, det vil sige, han maa ikke være i Restance med Kommuneskatter for det ommeldte Tidsrums Vedkommende.“

Jeg kan ikke se rettere end, at denne Fortolkning, som den ærede tidligere Indenrigsminister Hr. Kragh her har givet, ganske dækker den Fortolkning, som den tidligere Indenrigsminister Jensen-Sønderup gav af Loven af 1908, og paa det nøjeste falder sammen med den Fortolkning, som jeg har maattet give af Loven af 1924. Det er saaledes ikke, som jeg har læst i enkelte Blade, noget lovstridigt, jeg har indladt mig paa. Det har det ærede Medlem Hr. Kragh heller ikke paa nogen Maade sagt, jeg indrømmer, at han har taget sagligt og objektivt paa Spørgsmaalet, han har ikke paa nogen Maade gjort disse Udtalelser til sine, men jeg vil dog anføre dem her, fordi det er saa ganske uretfærdigt at sige, at Indenrigsministeriet nu har fortolket denne Bestemmelse paa anden Maade end i Virkeligheden i Loven foreskrevet.

Jeg kan ydermere her anføre, at det Spørgsmaal, som her er paa Tale, ganske naturligt har været til en meget indgaaende Prøvelse i Indenrigsministeriet, og jeg er bemyndiget til her at sige, at baade nuværende Departementschef Martensen-Larsen, den tidligere Departementschef Vedel og den endnu tidligere Departementschef, Kabinetssekretær, Kammerherre Krieger har bemyndiget mig til at erklære her, at de har anset den Fortolkning, som jeg her har givet Udtryk for, for at være den eneste, der kunde holde overfor Domstolene: at man ikke tager Hensyn til Restancer for tidligere Aar. Man har altsaa ment fra virkelig sagkyndig Side, at en anden For-